

NOSALTRES SOLS!

Any XCV • Núm. 199 • Època III, núm. 11

Dissabte, 3 de gener de 2026

Editorial

Nocions bàsiques de geopolítica internacional

Els fets d'aquesta passada matinada a Veneçuela ens ofereixen una classe magistral de com funciona i com es pot pervertir l'ordre mundial en benefici dels interessos d'un país (o els de la classe governant d'aquest). L'exèrcit dels Estats Units, per ordre del president Donald Trump, ha organitzat una incursió aèria a Caracas per tal de segrestar Nicolás Maduro, el president veneçolà, i la seva esposa, que a hores d'ara es troben detinguts de camí als EUA.

L'any 1945, quan es va forjar l'ordre mundial vigent actualment, el sistema internacional es basava en una dualitat de poders, d'equilibris, d'esferes d'influència, entre els Estats Units i la Unió Soviètica. Un no podia fer res sense l'aprovació o, com a mínim la no-intervenció de l'altre, o s'arriscava a una guerra nuclear. Això evitava que cap d'aquests dos gegants se saltés de manera oberta i deliberada els principis del dret internacional que ambdues potències havien adoptat quan van vèncer els nazis, havien gravat en pedra en fundar les Nacions Unides, i feien complir a tots els països més petits.

Aquestes normes, tanmateix, no eren ni són vinculants per a les grans potències —ningú tindrà mai els pebrots de plantar un portaavions davant Washington D.C. per a fer-les complir—, cosa que quedà en clara evidència a partir de la dissolució de

l'URSS el 1991. A partir d'aquell moment, els Estats Units es van convertir en la policia del món, amb capacitat per intervenir en qualsevol país o conflicte sense que ningú hi pogués oposar resistència. Malgrat tot, les diferents administracions americanes s'han autoregulat i han cercat sempre el consens de l'opinió pública interna i el suport dels seus aliats abans d'intervenir, per exemple, a l'Iraq. Ara, però, ens trobem davant una administració Trump que se salta expressament el decòrum i les convencions, i no té por de disparar primer i preguntar després.

Alhora, la Xina s'està posicionant per tal d'ocupar el buit deixat per l'URSS en el sistema binari de superpotències, cosa que podria limitar, d'aquí a poc temps, la capacitat dels Estats Units de fer i desfer a plaer. En un escenari similar al de 1945-1949, les superpotències estan delimitant un territori al seu voltant dins el qual consideren que els altres grans poders no hi poden intervenir. Per als Estats Units, aquesta esfera d'influència inclou les Amèriques; per a la Xina, Taiwan i el sud-est asiàtic. Per a Rússia, que encara es creu amb possibilitats de recuperar la glòria perduda, són els països que formaven part de l'URSS: Ucraïna, els bàltics, el Caucas i els -stans. (Veneçuela, en tant que país socialista, ha tingut des del 1998 —any de la Revolució Bolivariana— una afinitat amb les

potències de l'est, si bé, com que aquestes estaven en hores baixes i molt lluny, no li han pogut oferir un suport robust.)

Des d'un punt de vista americà, l'acció d'avui és simplement arrencar la mala herba del jardí abans no pugui venir el veí a queixar-se. Es consideren amb el dret de fer-ho i ningú els ho pot impedir.

Llegit, però des de l'òptica de la legalitat internacional, aquest fet simplement demostra que els tractats (i la sobirania dels països) es converteixen en paper mullat quan no hi ha ningú que pugui forçar un altre a respectar-los. Com és costum, la *realpolitik* supera l'idealisme i el legalisme. I —oh, sorpresa!— nosaltres, els catalans, i els europeus en general, només sabem respondre fent declaracions carregades de paraules sense força i veient com la realitat ens passa per sobre com una piconadora quan les paraules se les enduu el vent.

Potser no sigui necessari abandonar completament l'aspiració a un món millor, però, si volem algun dia tenir un país independent i jugar al joc dels grans, ens caldrà aprendre a gestionar aquest cinisme amb què es mou el poder polític i militar. Aprofitem, doncs, i que els fets d'avui ens serveixin de mestre.

ICB

Discurs de comiat del president sortint de Nosaltres Sols!

«La realitat històrica d'Espanya envers Catalunya ha estat sempre aquesta: o assimilar-se o la guerra. Si Catalunya vol seguir els camins infinits de la seva eternitat, no pot mirar Espanya amb altres ulls que els d'un enemic.»

Daniel Cardona, 1934

Amb aquesta sentència Daniel Cardona, el nostre fundador, no cercava provocar ni fer una exageració retòrica. És una síntesi, brutal, clara, honesta de la nostra història nacional. Espanya no ha estat mai un marc neutral, ni un projecte compartit, ni una convivència possible. Ha estat sempre un jou. Un projecte d'assimilació forçada, i quan aquesta assimilació ha fracassat, un projecte de guerra política, cultural i, quan ha convingut, militar.

Compatriotes, germans en l'amor a la Pàtria, sigueu molt benvinguts a aquesta assemblea.

Ser aquí avui no és un acte administratiu. És un acte de posicionament nacional. En un temps de confusió ideològica, de renúncia disfressada de pragmatisme, reunir-nos sota aquestes sigles continua sent un gest de dignitat i honor.

La història no ens enganya. Ens enganyem nosaltres quan no la volem mirar de cara. Cardona ens diu una cosa incòmoda, però imprescindible: si Catalunya vol continuar existint com a nació, no pot mirar Espanya amb ulls de soci, ni de veí, ni d'aliat possible. L'ha de mirar com allò que és: l'obstacle estructural a la seva llibertat. Tot el que no parteixi d'aquest reconeixement està condemnat al fracàs.

Quan vaig entrar a Nosaltres Sols!, amb tan sols quinze anys, ho vaig fer amb una il·lusió profunda. No era una il·lusió naïf, sinó una il·lusió ideològica. La il·lusió de trobar una organització que no havia rebaixat el

discurs, que no havia substituït la nació per la gestió, ni la llibertat per la comoditat. Hi vaig entrar perquè hi veia nacionalisme clar, pancatalanisme sense complexos i una voluntat de transversalitat real dins un grup de joves que tot just acabava de renéixer.

I, dos anys després d'allò, gairebé sense voler-ho, en una assemblea on només van assistir tres militants, gairebé testimonial, amb només disset anys, vaig acabar assumint la presidència. No era el resultat d'un projecte personal, sinó d'una circumstància. L'anterior president, el senyor Gaietà Mir va dipositar la seva confiança en mi per a assumir el càrrec i, per fidelitat envers ell i l'organització, vaig assumir la posició. Des del primer moment vaig entendre que el càrrec era un honor més gran del que jo podria haver mai assumit, i que tot plegat pesaria com una llosa sobre meu. Des d'aquell moment jo ja no seria jo, sinó la cara d'un espai, d'una tradició política que exigia constància, fermesa, voluntat i, sobretot, sacrifici.

Amb el temps vam créixer. Passant del 20 i pocs militants inactius que hi havia al meu inici a sobrepassar el centenar. I amb el creixement, però, solen aparèixer tensions que no sempre se saben gestionar. El grup de WhatsApp en un inici, i altres eines, que havien de servir per coordinar-nos, es va convertir massa sovint en un espai de fricció, de malentesos, de conflictes personals que no haurien d'haver eclipsat mai l'objectiu nacional. Això ens ha d'ensenyar una

cosa fonamental: les eines no substitueixen l'organització, i sense estructura, disciplina i sentit col·lectiu, qualsevol projecte acaba desgastant-se.

Però vull deixar una cosa absolutament clara, sense matisos ni ambigüitats: allò que hem de combatre, no és ni serà mai un altre català, allò que hem de combatre és el jou espanyol i francès que cerquen la nostra extinció. No el company. Ni el militant. Ni un altre català que estima la Pàtria des d'un altre camí tot i que sigui l'equivocat. Mai hem de combatre entre catalans. Mai. La lluita interna només afebleix el país i li dona peu l'enemic per atacar. Espanya i França han guanyat sempre que nosaltres ens hem deixat dividir.

Els valors que han de sustentar aquesta organització són inamovibles. El nacionalisme català, sense complexos ni subordinacions. El pancatalanisme, entès com la consciència plena que la nació és una, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. I la transversalitat, real, efectiva, que entengui que la nació és anterior i superior a qualsevol etiqueta ideològica secundària. Que perquè la Pàtria sigui res primer ha de ser.

Nosaltres Sols! ha de ser la casa de tots els catalans nacionalistes. Sense preferències. Sense famílies internes. Sense tendències. Aquí no hi ha d'haver corrents, ni blocs, ni equilibris interns. Hi ha d'haver una sola lleialtat: la lleialtat a la Nació. Tot el que vagi en una altra direcció és una desviació és una perversió que ens debilita.

Cal iniciar un nou cicle. Un cicle amb més ordre, més exigència, més formació i més claredat política.

A la nova junta li demano algunes coses molt concretes que amb pena al cor i llàgrimes als ulls arrosseguem des del passat. No oblideu mai els Països Catalans, especialment el País Valencià, la Catalunya Nord i l'Alguer, on avui gairebé no tenim cap militant. Això no és acceptable per a una organització que es reclama nacional. Que resolguin els problemes amb el síndic i d'estructura i que es puguin recuperar la trobades regulars, presencials, com a eix de la militància. I que no abandoni la formació física, perquè un poble que vol ser lliure ha d'estar preparat en tots els àmbits i poder aconseguir la llibertat de la Nació amb la ploma, els punys o la mort.

I acabo. Marxo de la presidència, però no faig cap pas enrere. Continuo en el mateix lloc que sempre: al costat de la nació. No crec en la conciliació amb qui ens vol assimilar. No crec en la llibertat concedida. I no crec en cap projecte que demani als catalans que deixin de ser-ho per sobreviure.

La nostra eternitat, com deia Cardona, no és garantida. S'ha de defensar. S'ha de lluitar. S'ha de voler. I només ho faran aquells que no confonguin mai l'enemic, que no girin les armes contra els seus, i que entenguin que la unitat nacional és una necessitat, no una opció.

Visca la terra.

Visca els Països Catalans.

I que mai oblidem que, per ser lliures, només podem comptar amb nosaltres mateixos.

Lluís-Gonçaga Alguerés, expresident

Discurs inaugural del nou president de Nosaltres Sols!

Companys,

Espanya i els autonomistes faran el que puguin per desactivar-nos. Hi ha desenes, centenars de milers de persones que viuen d'aquest sistema, que depenen d'una Catalunya espanyola per a mantenir el seu projecte de vida. Estan organitzats: masses de funcionaris estatals treballant a jornada completa per a mantenir els catalans sotmesos. Quan creixem i comencem a ser un perill, ens intentaran comprar, amenaçar, dividir i destruir. Hem d'impedir-ho. Ens enfrontem a tots ells.

Hem de ser molts, centenars o milers de joves catalans formats, forts físicament i mentalment, insubornables i amb una força que no puguin frenar. Hem d'estar organitzats, coordinats, però alhora descentralitzats, com un pop que fica els seus tentacles a tot arreu per fer pressió cap a la nostra direcció. Hem de lluitar perquè els catalans siguem reconeguts i respectats, dins i fora de les nostres fronteres. Hem d'aconseguir que cada vegada que algú parli català, ressoni darrere seu l'energia d'un poble que es projecta mil anys en el passat i mil anys en el futur.

La nostra lluita és, en primer lloc, psicològica, perquè hem de fer que els catalans recuperin l'autoestima i la capacitat de defensar allò que és seu. Però és també cultural, perquè aquest canvi de mentalitat individual s'ha de traduir a una nova cultura, una cultura que no sigui de resistència sinó de poder, que ens permeti existir i projectar-nos al món amb igualtat de condicions. I és en última instància una lluita política, en tant que és una

lluita de poder; però la política no es fa només al Parlament o als ajuntaments, sinó que es construeix des de baix per a fer pressió cap amunt. De la gàbia només se'n surt per dalt.

Per a aquesta nova etapa de NS!, us demano coratge, estratègia i energia. Hem de tenir el cap fred i el cor calent. Potser alguns caurem, capturats per l'enemic. Però la nostra força ha de raure a ser molts, en tenir molts líders i en què cadascú sàpiga dins seu allò que toca fer. Es tracta d'agafar poder, d'ocupar espais, de fer propaganda i d'influir a tot arreu.

Hem de ser estratègics: no podem regalar a l'enemic motius per destruir-nos. El procés no va fracassar perquè fóssim pacífics, el procés va fracassar perquè els nostres líders ens van trair. Però la força dels catalans és la de milions de persones arrelades, connectades i organitzades, que puguin mantenir la posició en el moment clau. Hem de portar Catalunya a l'escenari d'un moviment de masses, d'obediència a un poder català, i hem de conscienciar els catalans que hauran de mantenir-se fermes. Aquesta és la nostra tasca.

Hem de ser un tsunami, un terratrèmol, un huracà que escampi la seva energia revolucionària per tot el país. Hem de fer la revolució nacional. Gràcies a tots i visca Catalunya.

Massagran, president

PATRIMONI, ART I CULTURA

A la recerca d'un arquitecte nacional

«Parlar català és un obligat homenatge al nostre origen.» Aquestes paraules que tot nacionalista hauria de gravar-se a foc, haurien de ser el tret de sortida de l'Any Gaudí. Aquest any que tot just encetem, iniciarà una sèrie d'actes i parlaments que, coincidint amb la proclamació de Barcelona com a Capital Mundial de l'Arquitectura 2026, i amb l'acabament de la torre de Jesús de la Sagrada Família, es commemorarà el centenari de la mort del genial arquitecte Antoni Gaudí i Cornet. És important, doncs, que les autoritats i entitats encarregades de dur-lo a terme, no oblidin que no s'entendria la complexitat de Gaudí sense tenir en compte el seu fervent nacionalisme. Per això, cal que els catalans entenguem que a la figura del geni, ja des del franquisme, se li ha robat una part important del seu ideari i marc mental, el nacionalisme català.

Malgrat tot, el pes del temps i de la veritat han fet que el que hagi perdurat de l'arquitecte siguin els símbols resultants d'aquest amor per la pàtria i les formes amb les quals els va manifestar, combinant, al mateix temps, referències a la natura, la història i el culte al poble català. Les formes sinuoses de la vegetació de la Mediterrània, bressol dels PPCC; la senyera al capdamunt de la Torre Bellesguard, antiga propietat de Martí l'Humà; o l'au fènix de la façana del Palau Güell, símbol de la

Renaixença; testifiquen la incidència que la geografia i el moment polític de la nostra terra tenien sobre el reusenc.

Gaudí no es quedà estancat en el simbolisme: tot i la seva religiositat, no es va estar de criticar l'Església per la seva manca de catalanitat. Tampoc va poder evitar declarar de Pi i Margall i d'Antonio Maura, que el fet de viure a Madrid i seguir els seus costums, els havia fet sacrificar la seva catalanitat.

L'incansable arquitecte va formar part activa de les principals associacions catalanistes del seu temps, com l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques i el Cercle Artístic de Sant Lluc. Aquestes entitats van permetre l'aprofundiment en el seu coneixement i amor per l'orografia, la vegetació i la natura, per una banda, i de l'art i l'alta cultura del país per l'altra.

Haver conegut les diferents realitats del país, tant l'agrària de Riudoms i el seu entorn, com la urbana de Reus o Barcelona, i haver tractat amb les personalitats més il·lustres del moment, el van fer tenir una gran sensibilitat pels problemes dels catalans. És per això que, quan el van entrevistar després de la mort de Prat de la Riba, va proclamar que el govern del castellterçolenc havia «demostrat que Catalunya sabia governar-se dins la més estricta

migradesa de medis de govern (...) amb perennes inconvenients, destorbs i pressions de l'Estat central.»

A les acaballes de la seva vida va protagonitzar una de les anècdotes més cèlebres de la seva biografia: se'l va detenir per parlar en català a un Guàrdia Civil. Quan el 1924 Gaudí es dirigia a la missa en memòria dels caiguts l'11 de setembre de 1714, es va topar amb un Guàrdia Civil que li barrava el pas davant l'església de Sant Just i Pastor de Barcelona. L'arquitecte va intentar entrar al temple i ell i el seu acompanyant van ser detinguts per desobediència. A comissaria, el reusenc es va negar a parlar en la llengua forana de l'autoritat i els colonitzadors es van dedicar a amenaçar-lo i insultar-lo.

Gaudí va aconseguir conjugar el potencial inacabable d'aquells personatges que només apareixen un cop al segle, amb la inalterable catalanitat. Una catalanitat tan agosarada, incansable i desbocada que va trencar tots els esquemes de l'època. És per aquest motiu, però també per la seva resiliència, passió per la feina ben feta, curiositat i idealisme, que cal reivindicar l'arquitecte en tota la seva extensió, i cal fer-ho com a geni universal.

Trinxeraire